

Рубач (1932)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

О чорний пугачу, не кряч,
що всюди лиш журба є,
бо є ще радісний рубач,
що дрова з піснею рубає.

Ще є веселий дроворуб,
веде з життям невпинно

рукопашний бій,

завжди веселий, наче дуб.
Поете чорних рук, потіхи зерно сій!

Бо прийде, прийде нагороди день
терплячим, милосердним і хоробрим.
Не знатимеш уже сумних пісень.
Найбільше щастя — бути добрим.

Понести радість і любов
до бідних, до похилених,

нуждарських хат

І стільки нарубати дров,
щоб більше не було

нетоплених кімнат.

29 березня 1932 р

Джерело: Жулинський М. Г. Із забуття — в безсмертя. — К.: Дніпро, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/rubach